

Sygn. akt I C 809/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2019 r. w G. sprawy z powództwa (...) S.A. w G. przeciwko U. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej U. B. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 3.592,12 zł (trzy tysiące pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote dwanaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 13 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej U. B. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 1097 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 809/19

UZASADNIENIE

STAN FAKTYCZNY

Powód (...) S.A. w G. wypowiedział pozwanej U. B. umowę o dostawę energii elektrycznej w 2018 r. (dotyczy lokalu przy ul. (...)/ w G.). Pozwana mimo otrzymania wypowiedzenia i upływu terminu wypowiedzenia w dalszym ciągu przez kilka miesięcy korzystała z energii elektrycznej. Kolejną umowę na dostawę energii elektrycznej zawarła dopiero przeprowadzonej w styczniu 2019 r. kontroli.

Okoliczności bezsporne

Następnie powód zażądał od pozwanej zapłaty 3.592,12 zł tytułem opłata za nielegalny pobór energii elektrycznej. Należność nie została przez pozwaną zapłacona mimo wezwania.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Stan faktyczny był bezsporny. Pozwana potwierdziła okoliczności przytoczone w pozwie, nie kwestionowała też samego naliczenia należności.

KWALIFIKACJA PRAWNA

Podstawą roszczenia pozwu jest następujący przepis ustawy z dnia z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne:

Art. 57. 1. W razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba

że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo [...]

Należy też wyjaśnić, że art. 3 pkt 18 tej ustawy definiuje omawiane pojęcie w następujący sposób:

„nielegalne pobieranie paliw lub energii – pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy”

W danym przypadku powód powoływał się na **pobieranie przez pozwaną energii bez zawarcia umowy**, co było niesporne, gdyż pozwana wyraźnie przyznała, że po wypowiedzeniu umowy (po którym umowa przestała obowiązywać) dalej korzystała z energii elektrycznej, przez kilka miesięcy.

Należy wyjaśnić, że odpowiedzialność za nielegalny pobór energii elektrycznej nie wymaga wykazania winy pobierającego w rozumieniu subiektywnym (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. VII AGa 531/2018).

Wysokość roszczenia nie była kwestionowana. W danym przypadku powód dochodził roszczenia w przewidzianym w art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego ujęciu ryczałtowym (stanowiącym odpowiednią wielokrotność cen energii z uwzględnieniem znanych parametrów urządzeń odbiorczych – co przewiduje zatwierdzona Taryfa cytowana w pozwie).

Jedyny argument merytoryczny przeciwko żądaniu pozwu przedstawiony przez pozwaną to fakt, że powód miał wiedzę o tym, że pozwana korzysta z energii nielegalnie (sam wypowiedział umowę i miał świadomość poboru po wypowiedzeniu). Argumentacja pozwanej sama w sobie nie jest błędna lub fałszywa, lecz nazbyt jednostronna. Należy bowiem zwrócić uwagę, że odbiorca któremu wypowiedziano umowę ma przecież także świadomość, że korzysta po wypowiedzeniu z energii nielegalnie, gdyż taki stan opisuje powszechnie obowiązujący akt prawny rangi ustawowej, cytowany wyżej. Argument pozwanej można więc odwrócić i uznać, że także ów odbiorca jest zobowiązany jak najszybciej po wygaśnięciu dotychczasowej umowy uregulować sytuację tak, aby nie była dalej niezgodna z prawem. W danej sytuacji nie można więc uznać, że powód jednostronnie zachował się w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego lub nadużył prawa (art. 5 k.c.), gdyż pozwana miała możliwość niezwłocznego zwrócenia się o zawarcie nowej umowy. Dopiero gdyby dostawca niezasadnie zwlekał z jej zawarciem, za okres tej nieuzasadnionej zwłoki nie przysługiwałoby mu zdaniem Sądu odszkodowanie za nielegalny pobór energii. Z taką sytuacją nie mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie.

Gdyby czasokres nielegalnego poboru energii był bardzo długi (np. ponad roczny), wówczas być może Sąd także oceniłby sprawę inaczej, gdyż nie ma sporu, że nadmiernie długie tolerowanie takiego nielegalnego poboru energii, przy dostępnych narzędziach uchwycenia tej sytuacji w pewnym momencie musiałyby obciążać także dostawcę.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I. sentencji na mocy art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

KOSZTY

Pozwana w całości przegrała proces, stąd jest obowiązana na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zwrócić koszty powodowi, na które składa się: opłata sądowa od pozwu (45 zł + 135 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), opłata za czynności adwokackie w stawce minimalnej (900 zł, § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, ze zm.).